ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

15. března 2011 *

Ve věci T-50/09,

Ifemy's Holding GmbH, se sídlem v Mnichově (Německo), zastoupená H.-G. Augustinowskim, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému A. Folliard-Monguiralem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem OHIM byla

Dada & Co. Kids Srl, se sídlem v Pratu (Itálie),

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 27. listopadu 2008 (věc R 911/2008-4), týkajícímu se námitkového řízení mezi společnostmi Ifemy's Holding GmbH a Dada & Co. Kids Srl,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení N. J. Forwood (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a A. Popescu, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Soudu (nyní Tribunál) dne 3. února 2009,

s přihlédnutím k vyjádření OHIM k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 18. května 2009,

s přihlédnutím k rozhodnutí ze dne 26. června 2009, kterým se zamítá možnost předložit repliku,

s ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení nepředložili žádost o nařízení jednání, a poté, co za těchto okolností na základě zprávy soudce zpravodaje a podle článku 135a jednacího řádu Tribunálu rozhodl, že žalobu projedná bez ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 24. května 2006 podala společnost Dada & Co. Kids Srl (dále jen „přihlašovatelka") u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1)].

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je obrazová ochranná známka Dada & Co. kids.

3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají do třídy 25 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Oděvy, obuv, pokrývky hlavy".

4 Přihláška ochranné známky Společenství byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 2006/043 ze dne 23. října 2006.

5 Dne 1. prosince 2006 podala žalobkyně, společnost Ifemy's Holding GmbH, proti zápisu přihlášené ochranné známky námitky na základě článku 42 nařízení č. 40/94 (nyní článek 41 nařízení č. 207/2009), a to pro všechny výrobky uvedené v bodě 3 výše.

6 Námitky byly založeny na německé slovní ochranné známce DADA, zapsané dne 10. dubna 2001 pod číslem 30114449, vztahující se zejména na výrobky spadající do třídy 25, odpovídající následujícímu popisu: „Oděvy, obuv, pokrývky hlavy".

7 Důvodem uplatněným na podporu námitek bylo nebezpečí záměny ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 [nyní čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009].

8 Dne 24. července 2007 přihlašovatelka požádala, aby žalobkyně předložila důkaz o skutečném užívání starší ochranné známky v souladu s čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 42 odst. 2 a 3 nařízení č. 207/2009).

9 Dopisem ze dne 30. srpna 2007 OHIM žalobkyni vyzval k tomu, aby uvedený důkaz předložila ve lhůtě dvou měsíců, a to nejpozději 31. října 2007.

10 Dne 31. října 2007 žalobkyně zaslala OHIM faxem dopis uvádějící zejména seznam dokumentů, o kterých měla za to, že poskytují důkaz o skutečném užívání starší ochranné známky. Předmětné dokumenty však k této zásilce přiloženy nebyly.

11 Dne 9. listopadu 2007 OHIM obdržel poštou originál tohoto dopisu, jakož i 202 stran odpovídajících dokumentům, na které tento dopis odkazoval.

12 Dopisem ze dne 23. listopadu 2007 námitkové oddělení žalobkyni informovalo o tom, že dokumenty takto předané dne 9. listopadu 2007 zohledněny nebudou, jelikož nebyly předloženy ve stanovené lhůtě.

13 Dopisem ze dne 20. prosince 2007 žalobkyně uvedla, že v případě neúplného přenosu měl OHIM o tom informovat odesílatele a vyzvat jej k provedení nového přenosu. Uvedla tedy, že takovou výzvu očekávala, přičemž tvrdila, že sdělení faxem ze dne 31. října 2007 bylo „zjevně neúplné".

14 Dopisem ze dne 19. března 2008 žalobkyně u OHIM trvala na tom, aby důkazy o užívání starší ochranné známky byly zohledněny, když uplatnila zejména pravidlo 80 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1).

15 Rozhodnutím ze dne 16. dubna 2008 námitkové oddělení námitky zamítlo z důvodu, že žalobkyně ve stanovené lhůtě nepředložila důkaz o skutečném užívání starší ochranné známky.

16 Dne 16. června 2008 žalobkyně proti rozhodnutí námitkového oddělení podala u OHIM na základě článků 57 až 62 nařízení č. 40/94 (nyní články 58 až 64 nařízení č. 207/2009) odvolání. Námitkovému oddělení vytýkala, že ve svém rozhodnutí nesprávně identifikovalo přihlašovatelku ochranné známky Společenství, a uplatnila zejména porušení pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95 a zásady rovného zacházení.

17 Rozhodnutím ze dne 27. listopadu 2008 (dál jen „napadené rozhodnutí“) čtvrtý odvolací senát OHIM odvolání zamítl. Odvolací senát konkrétně v bodě 15 svého rozhodnutí uvedl, že je irelevantní, že v rozhodnutí námitkového oddělení bylo uvedeno „DADA & CO. MEN SRL“ namísto „DADA & CO. KIDS SRL“ jako označení přihlašovatelky. Jednalo se pouze o chybu v psaní a toto rozhodnutí bylo platně oznámeno zástupcům přihlašovatelky a žalobkyně v souladu s pravidlem 77 nařízení č. 2868/95. V bodě 21 tohoto rozhodnutí rovněž uvedl, že OHIM v projednávané věci pouze použil pravidlo 22 nařízení č. 2868/95 a v bodech 23 až 25 uvedeného rozhodnutí uvedl, že praxe OHIM není diskriminační, neboť je v souladu s právními ustanoveními a existují jiné procesní prostředky. Konečně v bodě 26 napadeného rozhodnutí uvedl, že přenos faxem nebyl neúplný ve smyslu pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95, jelikož dne 31. října 2007 žalobkyně neměla v úmyslu zaslat a nepokusila se o zaslání 202 stran odpovídajících důkazům užívání starší ochranné známky uvedeným v jejím dopise.

Návrhová žádání účastníků řízení

18 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí námitkového oddělení;

– uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

19 OHIM navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

20 Na podporu své žaloby na neplatnost napadeného rozhodnutí žalobkyně uplatňuje v podstatě tři žalobní důvody. První vychází z porušení „formálních náležitostí", čl. 77a odst. 1 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009), pravidla 50 odst. 2 nařízení č. 2868/95 a zásady právního státu. Druhý žalobní důvod vychází

z porušení pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95. Třetí žalobní důvod vychází z porušení zásad rovného zacházení a poctivé soutěže, jak jsou definovány články 2 ES a 3 ES a článkem 43 nařízení č. 40/94.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení „formálních náležitostí", čl. 77a odst. 1 nařízení č. 40/94, pravidla 50 odst. 2 nařízení č. 2868/95 a zásady právního státu

Argumenty účastníků řízení

21 Žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že nezrušil rozhodnutí námitkového oddělení, třebaže toto rozhodnutí třetí osobu, a sice Dada & Co. Men Srl, majitelku jiné ochranné známky Společenství, nesprávně identifikovalo jakožto přihlašovatelku ochranné známky Společenství.

22 Vzhledem k tomu, že k takovému zrušení nedošlo, v současné době koexistují dvě rozhodnutí vydaná ve prospěch dvou odlišných osob, z nichž každé obsahuje exekuční titul proti žalobkyni, pokud jde o náklady řízení, a sice rozhodnutí námitkového oddělení a napadené rozhodnutí.

23 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

24 Podle pravidla 50 odst. 2 nařízení č. 2868/95 ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutečností projednávané věci rozhodnutí odvolacího senátu musí obsahovat především jména účastníků a jejich zástupců.

25 V projednávaném případě žalobkyně porušení tohoto ustanovení uplatnila zjevně neopodstatněně, jelikož odvolací senát správně identifikoval jména účastníků a jejich zástupců.

26 Kromě toho podle čl. 77a odst. 1 nařízení č. 40/94 v případě, že OHIM provedl zápis v rejstříku nebo vydal rozhodnutí obsahující zjevnou procesní chybu jím zaviněnou, zajistí, aby byl zápis vymazán nebo rozhodnutí zrušeno.

27 Podle čl. 77a odst. 3 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 80 odst. 3 nařízení č. 207/2009) se uvedený článek nedotýká práva stran podat odvolání podle článků 57 a 63 (nyní články 58 a 65 nařízení č. 207/2009) ani možnosti opravit podle postupů a podmínek stanovených v nařízení č. 2868/95 jazykové chyby či chyby v psaní a zjevné omyly v rozhodnutích OHIM.

28 Podle pravidla 53 nařízení č. 2868/95, jestliže OHIM z moci úřední nebo na žádost účastníka zjistí, že v rozhodnutí je gramatická chyba, chyba v psaní či zjevná nesprávnost, zajistí, aby opravu této chyby či nesprávnosti provedl příslušný útvar či příslušné oddělení.

29 V projednávaném případě ze spisu OHIM vyplývá, že ve svém rozhodnutí námitkové oddělení nesprávně identifikovalo obchodní firmu přihlašovatelky ochranné známky Společenství jako „DADA & CO. MEN SRL“. Naproti tomu uvedené rozhodnutí správně identifikovalo adresu a právního zástupce přihlašovatelky, jakož i jednací číslo věci. Akt oznámení tohoto rozhodnutí krom toho přihlašovatelku identifikuje správně a toto oznámení bylo provedeno právnímu zástupci, kterého přihlašovatelka řádně určila. Odvolání podané žalobkyní proti rozhodnutí námitkového oddělení OHIM rovněž oznámil uvedenému právnímu zástupci.

30 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí OHIM, je tvrzeným pochybením stiženo skutečně samotné rozhodnutí námitkového oddělení, a nikoli jeho oznámení, takže je irelevantní judikatura, podle níž se pochybení v postupu oznámení rozhodnutí nedotýkají samotného aktu, a tudíž ani jeho legality [rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1972, Imperial Chemical Industries v. Komise, 48/69, Recueil, s. 619, bod 39; rozsudky Tribunálu ze dne 28. května 1998, W v. Komise, T-78/96 a T-170/96, Recueil FP, s. I-A-239 a II-745, bod 183, a ze dne 2. července 2002, SAT.1 v. OHIM (SAT.2), T-323/00, Recueil, s II-2839, bod 12].

31 Nic to však nemění na tom, že pochybení v identifikaci, kterého se dopustilo námitkové oddělení, nemělo žádný procesní dopad a nelze jej kvalifikovat jako procesní chybu ve smyslu čl. 77a odst. 1 nařízení č. 40/94. Uvedené ustanovení v důsledku toho na okolnosti projednávané věci použít nelze.

32 Z předcházejících úvah, zejména z bodu 29 výše, spíše vyplývá, že pochybení v identifikaci, kterého se dopustilo námitkové oddělení, je třeba kvalifikovat jako chybu v psaní či zjevný omyl ve smyslu čl. 77a odst. 3 nařízení č. 40/94 a pravidla 53 nařízení č. 2868/95. V důsledku toho takový omyl mohl v souladu s těmito ustanoveními

opravit z úřední moci nebo na žádost účastníka příslušný útvar či příslušné oddělení OHIM, aniž bylo nezbytné, aby OHIM rozhodnutí, které je jím stiženo, učinil neplatným či jej zrušil.

33 Z článku 62 odst. 1 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009) však vyplývá, že odvolací senát, rozhoduje-li o meritu odvolání, může především rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo.

34 Odvolací senát, který v rámci výkonu pravomocí místo námitkového oddělení zjistil chybu v psaní či zjevnou nesprávnost, které se toto oddělení dopustilo, a zajistil její opravu v souladu s čl. 77a odst. 3 nařízení č. 40/94 a pravidlem 53 nařízení č. 2868/95, se tedy nedopustil pochybení a neporušil ustanovení uplatněná v rámci projednávaného žalobního důvodu. Konstatování této chyby či této nesprávnosti v bodě 9 napadeného rozhodnutí a její oprava v bodě 15 napadeného rozhodnutí kromě toho neznamenaly, že bylo třeba zrušit či odvolat rozhodnutí námitkového oddělení.

35 Pokud jde o argument žalobkyně shrnutý v bodě 22 výše, OHIM jej správně odmítá, když poznamenává, že žalobkyni v důsledku dvou rozhodnutí, která vůči ní představují titul, nevznikla žádná újma. Napadené rozhodnutí nahradilo rozhodnutí námitkového oddělení, pokud jde o uložení náhrady nákladů řízení, jak to vyplývá z bodu 3 jeho výroku a v souladu s ustanoveními uvedenými v bodě 32 jeho odůvodnění. Společnost Dada & Co. Men Srl, která byla v rozhodnutí námitkového oddělení zmíněna omylem, tedy vůči žalobkyni nemůže uplatňovat žádný titul.

36 Ve zbývající části žalobkyně nerozvinula žádný jiný žalobní bod či argument v souvislosti s tvrzeným porušením „formálních náležitostí“ a zásady právního státu. Jeví se tedy, že takovéto porušení prokázáno nebylo.

37 Ze všeho předcházejícího vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95

Argumenty účastníků řízení

38 Žalobkyně tvrdí, že sdělení faxem začínající výrazy „chtěli bychom předložit následující důkazy“, které však neobsahuje žádný předmětný důkaz, je zjevně neúplné ve smyslu pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95. Domnívá se tedy, že OHIM byl povinen ji v souladu s tímto ustanovením o tom informovat a vyzvat ji k tomu, aby své sdělení odeslala znovu.

39 Tvrzení odvolacího senátu, podle něhož žalobkyně neměla nikdy v úmyslu zaslat úplné sdělení faxem, je pouhou spekulací, pokud jde o její úmysly. Žalobkyně na podporu své žaloby pouze uvádí, že pokud jde o zaslání více než 200 stran faxem, nebylo možné takové sdělení uskutečnit bez problémů v přenosu.

40 Tvrzení odvolacího senátu vycházející ze záhlaví faxu ze dne 31. října 2007 je rovněž spekulativní a neopodstatněné.

41 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

42 Podle pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95:

„Je-li sdělení obdržené faxem neúplné nebo nečitelné nebo má-li [OHIM] oprávněné pochybnosti, pokud jde o přesnost přenosu, informuje o tom [OHIM] odesílatele a vyzve jej, aby ve lhůtě stanovené [OHIM] odeslal originál faxem znovu, nebo aby předložil originál podle pravidla 79 písm. a). Je-li výzvě vyhověno ve stanovené lhůtě, považuje se za den přijetí nového faxu nebo originálu den přijetí původního sdělení [...]. Není-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, má se za to, že sdělení nebylo přijato."

43 Je třeba připomenout, že předmětem tohoto ustanovení je to, aby v případě, že dojde k některé ze situací uvedených ve zmíněném pravidle, byla odesílatelům sdělení faxem OHIM poskytnuta možnost odeslat jejich dokumenty znovu nebo předložit originály OHIM po uplynutí lhůty k podání námitek, aby mohli napravit nesrovnalosti vyplývající z uvedených situací [rozsudek Tribunálu ze dne 15. května 2007, Black & Decker v. OHIM – Atlas Copco (Trojrozměrné vyobrazení žlutého a černého

elektrického nástroje a další), T-239/05, T-240/05, T-245/05 až T-247/05, T-255/05 a T-274/05 až T-280/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 60].

44 Jak právem uvádí OHIM, uvedené ustanovení se tedy vztahuje na případy, kdy objektivní skutečnost spočívající ve zvláštních či abnormálních technických okolnostech, které jsou nezávislé na vůli dotčeného účastníka, brání tomuto účastníkovi sdělit dokumenty faxem uspokojujícím způsobem.

45 Naproti tomu je třeba uvést, že se pravidlo 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95 nevztahuje na případy, kdy neúplnost či nečitelnost sdělení faxem vychází pouze z vůle odesílatele, který úmyslně zvolí neprovést úplné a čitelné sdělení, třebaže z technického hlediska byl schopen takové úplné a čitelné sdělení provést.

46 Z toho rovněž vyplývá, což potvrzuje použití příslovce „znovu“, že pravidlo 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95 jako požadavek stanoví principiální totožnost mezi dokumenty, jejichž sdělení faxem bylo neúplné či nečitelné a dokumenty, které byly později na základě výzvy OHIM zaslány ve formě originálů nebo faxem, a brání tedy jakékoli nápravě, změně či doplnění nových skutečností v rámci takového nového odeslání. Jakýkoli jiný výklad by účastníkům řízení před OHIM umožnil, aby obešli lhůty, které pro ně byly stanoveny, což zjevně není cílem sledovaným pravidlem 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95.

47 V souladu s těmito zásadami je třeba ověřit, zda v projednávaném případě mělo být sdělení obdržené faxem dne 31. října 2007 považováno za neúplné ve smyslu pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95.

48 V tomto ohledu je třeba bez dalšího odmítnout argument žalobkyně, podle něhož sdělení faxem začínající výrazy „chtěli bychom předložit následující důkazy", které však neobsahuje žádný předmětný důkaz, je zjevně neúplné ve smyslu pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95. Takové sdělení totiž může být považováno za neúplné v souladu se zásadami připomenutými v bodech 44 a 45 výše pouze v případě, kdy měl odesílatel skutečně v úmyslu a opravdu se pokusil o sdělení předmětných důkazů faxem. Pokud naproti tomu odesílatel zamýšlel faxem sdělit pouze dopis vyjmenovávající všechny důkazy, které chtěl uplatnit, a následně tyto důkazy zaslal v příloze originálu tohoto dopisu zaslaného poštou, pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95 se ve svůj prospěch dovolávat nemůže, a to v souladu se zásadou připomenutou v bodě 46 výše.

49 V projednávané věci ze spisu OHIM vyplývá, že dopis sdělený faxem poslední den lhůty stanovené námitkovým oddělením, tedy 31. října 2007, obsahoval pět stran, že měl podobu úplného a soudržného dokumentu, který byl řádně podepsán autorem, a že neobsahoval žádný odkaz na jakoukoli přílohu nebo na jakýkoli přiložený dokument. Ze spisu rovněž vyplývá, že každá z pěti stran tohoto dopisu odeslaného faxem OHIM po jeho přijetí OHIM obsahovala poznámku: „Seite: [číslo od 001 do 005] von 005."

50 Kromě toho žalobkyně před námitkovým oddělením a následně před odvolacím senátem jednoznačně nezpochybnila, že dne 31. října 2007 zaslala faxem pouze tento dopis a že důkazy o skutečném užívání, zaslané zároveň s originálem uvedeného dopisu poštou, došly OHIM dne 9. listopadu 2007, tedy devět dní po uplynutí stanovené lhůty. Žalobkyně, která ani netvrdila, že se rovněž pokusila o zaslání těchto důkazů faxem, a neposkytla sebemenší vysvětlení týkající se přesných okolností, za kterých dne 31. října 2007 došlo ke sdělení faxem, pouze uvedla, že pokud jde o zaslání více

než 200 stran faxem, není možné takové sdělení uskutečnit bez problémů v přenosu. Žalobkyně nepředložila ani zprávu o přenosu faxu ze dne 31. října 2007 či jakoukoli jinou zprávu či výpis, které by mohly případně prokázat, že byl dne 31. října 2007 skutečně učiněn pokus o sdělení důkazů faxem, ale že se toto sdělení uskutečnit nepodařilo.

51 Vzhledem k takovýmto dostatečně přesným a shodujícím se nepřímým důkazům a s ohledem na to, že žalobkyně neposkytla žádné přijatelné vysvětlení opaku, byl odvolací senát oprávněn dospět nejen k závěru, že předmětem sdělení faxem byl pouze dopis o pěti stranách a že 202 dalších stran bylo předáno později k neurčenému datu pouze poštou, ale rovněž k závěru, že žalobkyně neměla nikdy v úmyslu sdělit těchto 202 stran faxem.

52 S ohledem na tyto nepřímé důkazy žalobkyně nemůže před Tribunálem pouze tvrdit, že tento závěr odvolacího senátu je pouhou spekulací, pokud jde o její úmysly. Aby si Tribunál mohl vytvořit své přesvědčení, přísluší jí, aby poskytla vysvětlení či odůvodnění, která by mohla zpochybnit pravděpodobnost tvrzené skutečnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 79).

53 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že žalobkyně neprokázala, že se dne 31. října 2007 pokusila o zaslání důkazů o skutečném užívání starší ochranné známky faxem.

54 Z toho vyplývá, že sdělení, které OHIM obdržel faxem dne 31. října 2007, nelze kvalifikovat jako neúplné ve smyslu pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95, takže uvedené ustanovení v každém případě na okolnosti projednávané věci použít nelze.

55 Druhý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásad rovného zacházení a poctivé soutěže, jak jsou definovány články 2 ES a 3 ES a článkem 43 nařízení č. 40/94

Argumenty účastníků řízení

56 Žalobkyně uvádí, že praxe OHIM je v rozporu se Smlouvou diskriminační ve vztahu k osobám usazeným ve „vzdálených oblastech Evropy", které mají k dispozici daleko méně času než osoby usazené ve Španělsku k tomu, aby OHIM zaslaly svá sdělení v obvykle dvouměsíčních lhůtách, které jim stanoví. K tomu, aby si byla jistá, že dopis bude obdržen včas a v opačném případě se na něj bude vztahovat navrácení do původního stavu, jej totiž osoba, která nemá sídlo, bydliště či místo podnikání v blízkosti sídla OHIM, musí zaslat přibližně dva týdny před uplynutím lhůty, zatímco osoby se sídlem, bydlištěm či místem podnikání ve Španělsku mohou mít k dispozici lhůtu celou. Kromě toho tato praxe může podněcovat dotyčné, aby se přiblížili k sídlu OHIM či aby využívali služeb advokátních kanceláří nacházejících se v blízkosti OHIM, což představuje překážku svobodě podnikání.

57 Argument OHIM, podle něhož každý může zaslat své sdělení faxem, je nesprávný. Některé dokumenty, zejména barevné dokumenty, faxem zaslány být nemohou. Některá sdělení, jako v projednávaném případě, jsou příliš objemná, aby mohla být zaslána faxem bez problémů v přenosu.

58 Žalobkyně zdůrazňuje, že k praxi OHIM existují určité alternativy, založené na objektivních a nediskriminačních kritériích. OHIM by například mohl, podobně jako Tribunál, povolit sdělení elektronickou poštou, nebo přihlédnout k datu zaslání faxu a přijmout důkazy o skutečném užívání zaslané ve stanovené lhůtě, i když byly obdrženy po jejím uplynutí.

59 V odpověď na argument odvolacího senátu, podle něhož žalobkyně měla k dispozici procesní prostředky, které nevyužila, žalobkyně uvádí zaprvé, že podle praxe OHIM by žádosti o prodloužení lhůty podle pravidla 71 odst. 1 nařízení č. 2868/95 nebylo nezbytně vyhověno. Zadruhé pokračování v řízení na základě zaplacení poplatku podle článku 78a nařízení č. 40/94 (nyní článek 82 nařízení č. 207/2009) bylo nemožné, neboť se uvedený článek na lhůtu stanovenou v článku 43 téhož nařízení nepoužije. Zatřetí navrácení do původního stavu na základě článku 78 nařízení č. 40/94 (nyní článek 81 nařízení č. 207/2009) je přiznáno pouze ve velmi omezeném počtu případů, a nemůže tedy představovat platnou alternativu. Kromě toho neexistuje žádný důvod k tomu, aby se žadatel zřekl svých práv a platil dodatečný poplatek v důsledku „diskriminační praxe“ OHIM.

60 Konečně žalobkyně tvrdí, že pravidlo 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95 stanoví, že osoba, která podala námitky, musí předložit důkazy o užívání před uplynutím stanovené lhůty, avšak nestanoví, že tyto důkazy musí OHIM dojít před tímto datem. Zdůrazňuje,

že toto pravidlo je třeba vykládat ve světle obecných právních zásad, zejména zásady rovného zacházení, a že musí být v souladu s těmito zásadami.

61 OHIM argumenty žalobkyně zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

62 Podle pravidla 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95:

„Má-li osoba, která podala námitky, předložit důkaz o užívání nebo doložit, jaké jsou řádné důvody pro neužívání, vyzve ji [OHIM], aby poskytla požadovaný důkaz ve lhůtě, kterou jí stanoví. Nepředloží-li osoba, která podala námitky, tento důkaz před uplynutím lhůty, [OHIM] námitky zamítne."

63 Ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že lhůta, kterou stanoví, má charakter propadné lhůty, což vylučuje, aby OHIM zohlednil jakýkoli důkaz předložený opožděně [viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. října 2002, Institut für Lernsysteme v. OHIM – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, s. II-4301, bod 28].

64 Stejně jako lhůty pro podání stížnosti a žaloby je takováto lhůta kogentní a nelze ji ponechat k dispozici účastníkům řízení a soudu, kterému přísluší ověřit, a to i bez návrhu, zda byla dodržena. Tato lhůta odpovídá požadavku právní jistoty a nezbytnosti zabránit jakékoli diskriminaci či jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu

spravedlnosti (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 7. července 1971, Müllers v. HSV, 79/70, Recueil, s. 689, bod 18; ze dne 4. února 1987, Cladakis v. Komise, 276/85, Recueil, s. 495, bod 11, a ze dne 29. června 2000, Politi v. Evropská nadace odborného vzdělávání, C-154/99 P, Recueil, s. I-5019, bod 15).

65 Pro účely ověření dodržení této lhůty má Tribunál podobně jako OHIM za to, že pravidlo 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95 je třeba vykládat v tom smyslu, že důkaz je „předložen" nikoli tehdy, když je OHIM zaslán, ale tehdy, když OHIM dojde.

66 Zaprvé je tento výklad potvrzen v doslovném smyslu tím, že jsou ve znění pravidla 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95 použita dvě slovesa „předložit" a „poskytnout" důkaz OHIM. Obě tato slovesa jsou nositeli myšlenky přemístění či přenosu důkazu až na místo, kde má OHIM sídlo, důraz je tak kladen na výsledek činnosti spíše než na její původ.

67 Zadruhé, třebaže nařízení č. 40/94, ani nařízení č. 2868/95 neobsahují ustanovení rovnocenné čl. 43 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, podle něhož je pro počítání procesních lhůt rozhodný pouze den doručení do soudní kanceláře, je tento výklad v souladu s obecným uspořádáním obou těchto nařízení, jejichž četná zvláštní ustanovení stanoví, že s ohledem na procesní lhůty je datem, které je třeba aktu přiznat, datum jeho obdržení, a nikoli datum jeho odeslání. Je tomu tak například u pravidla 70 odst. 2 nařízení č. 2868/95, podle něhož v případě oznámení úkonu v řízení, na jehož základě začíná běžet lhůta, lhůta začíná běžet na základě „doručení" oznámeného dokumentu. Stejně tak je tomu v případě pravidla 72 nařízení č. 2868/95, podle něhož uplyne-li lhůta v den, kdy OHIM není otevřen pro „přijímání" dokumentů, prodlužuje se lhůta až do prvního dne po takových dnech, kdy je OHIM otevřen pro „přijímání" dokumentů, a pravidla 80 odst. 2 nařízení č. 2868/95, podle něhož se den „přijetí"

nového faxu nebo originálu dokumentu považuje za den „přijetí" původního sdělení, jestliže toto sdělení obsahovalo nedostatky.

68 Zatřetí OHIM správně uvádí, že obdobné řešení stanovila v oblasti sporů z veřejné služby Společenství ustálená judikatura, která čl. 90 odst. 2 služebního řádu úředníků Evropských společenství vyložila v tom smyslu, že stížnost je „podána" nikoli tehdy, kdy je orgánu zaslána, ale tehdy, kdy tomuto orgánu „dojde" (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, Recueil, s. 2861, body 8 a 13; rozsudek Tribunálu ze dne 25. září 1991, Lacroix v. Komise, T-54/90, Recueil, s. II-749, body 28 a 29; usnesení Soudu pro veřejnou službu ze dne 15. května 2006, Schmit v. Komise, F-3/05, Sb. VS s. I-A-1-9 a II-A-1-33, bod 28).

69 Začtvrté tento výklad nejlépe vyhovuje požadavku právní jistoty. Zajišťuje totiž jasné určení a striktní dodržování začátku běhu a konce lhůty uvedené v pravidle 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95.

70 Zapáté, na rozdíl od toho, co uvádí žalobkyně, tento výklad uspokojuje rovněž nezbytnost zabránit jakékoli diskriminaci nebo jakémukoli svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti, jelikož umožňuje totožné způsoby výpočtu lhůt pro všechny účastníky bez ohledu na jejich bydliště či státní příslušnost.

71 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury zásada zákazu diskriminace či zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně

odůvodněné (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. července 2008, Campoli v. Komise, C-71/07 P, Sb. rozh. s. I-5887, bod 50).

72 V projednávané věci je zajisté pravda, jak připouští i OHIM, že účastníci usazení či mající bydliště, sídlo či místo podnikání ve velké vzdálenosti od Alicante (Španělsko) mohou být znevýhodněni oproti jiným účastníkům, kteří jsou usazeni či mají bydliště, sídlo či místo podnikání v blízkosti tohoto města, jestliže s OHIM komunikují poštovní cestou.

73 Pouhá okolnost, že se doba dopravení zásilky poštovní cestou mění podle země odeslání, však neumožňuje mít za to, že zohlednění data přijetí důkazů předložených na základě pravidla 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95 způsobuje diskriminaci mezi dotyčnými osobami podle země, ve které se nacházejí v okamžiku, kdy tyto důkazy zasílají (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 18. prosince 2008, Lofaro v. Komise, T-293/07 P, Sb. VS s. I-B-1-85 a II-B-1-531, bod 49).

74 Zaprvé jsou v souladu s bodem 1.2 metodických pokynů týkajících se řízení před OHIM, které byly přijaty v listopadu 2005, lhůty stanovené OHIM v zásadě dvouměsíční. Pokud jde o předkládání důkazu o skutečném užívání starší ochranné známky, je tato lhůta obvykle plně dostačující k tomu, aby osoba, která podala námitky, vykazující náležitou péči požadovanou od běžně informované osoby, ať se na území Unie nachází kdekoli, mohla shromáždit a sdělit důkazy, a to tím spíše, že dotyčný musí očekávat, že bude o takové sdělení požádán jiným účastníkem v souladu s čl. 43 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94.

75 Zadruhé okolnost, že se doba dopravení zásilky poštovní cestou do Alicante mění podle země odeslání, je v určité míře vyvážena tím, že každá dotyčná osoba,

odůvodňují-li to okolnosti, může požádat o prodloužení lhůty v souladu s pravidlem 71 odst. 1 nařízení č. 2868/95. Kromě toho pravidlo 72 odst. 4 uvedeného nařízení stanoví, že dojde-li k přerušení nebo narušení řádné komunikace účastníků řízení s OHIM a naopak v důsledku mimořádné události, například přírodní katastrofy nebo stávky, může prezident OHIM rozhodnout, že v případě účastníků řízení s bydlištěm nebo sídlem v dotčeném členském státě a účastníků, kteří jmenovali svého zástupce s místem podnikání v dotčeném členském státě, se všechny lhůty, které by jinak uplynuly v den, kdy tato událost nastala, stanovený prezidentem OHIM, nebo po tomto dni, prodlužují až do jím stanoveného dne.

76 Zatřetí tvrzená diskriminace je v každém případě neutralizována tím, že všechny osoby mají možnost komunikovat s OHIM faxem, a to v souladu s pravidlem 80 nařízení č. 2868/95. Jelikož je tento způsob dopravení bezprostřední, zohlednění data přijetí důkazů nemůže znevýhodňovat osoby v závislosti na zemi, ve které se nacházejí v okamžiku zaslání těchto důkazů (viz v tomto smyslu a obdobně výše uvedený rozsudek Lofaro v. Komise, bod 50).

77 V tomto ohledu se žalobkyně nemůže omezit na tvrzení, že objemná sdělení faxem zaslána být nemohou, neboť v takovém případě dochází k problémům v přenosu. Toto tvrzení nejen že není nijak podloženo, ale ze skutkového hlediska mu odporují údaje uplatněné OHIM, zejména údaje týkající se věci, ve které byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 25. března 2009, Anheuser-Busch v. OHIM – Budějovický Budvar (BUDWEISER) (T-191/07, Sb. rozh. s. II-691).

78 Kromě toho případné problémy v přenosu v průběhu faxového přenosu, které by měly za následek, že přijetí faxem je neúplné či nečitelné, jsou uvedeny právě v pravidle 80

odst. 2 nařízení č. 2868/95, které v takovém případě osobě, která je těmito problémy v přenosu postižena, umožňuje získat novou lhůtu. Ve výše uvedeném rozsudku Trojrozměrné vyobrazení žlutého a černého elektrického nástroje měl Tribunál ostatně za to, že se působnost tohoto ustanovení vztahuje i na přenosy barevných dokumentů faxem.

79 Z toho vyplývá, že žalobkyně není oprávněna tvrdit, že odvolací senát porušil zásadu rovného zacházení, když v souladu s pravidlem 22 odst. 2 nařízení č. 2868/95 k ověření dodržení stanovené lhůty zohlednil den přijetí jejího sdělení.

80 Ani tvrzené porušení zásady poctivé soutěže není prokázáno, jelikož je založeno na předpokladu takového porušení zásady rovného zacházení.

81 Ve zbývající části žalobkyně nerozvinula žádný jiný žalobní bod či argument v souvislosti s tvrzeným porušením článku 43 nařízení č. 40/94. Jeví se tedy, že takové porušení prokázáno nebylo.

82 Ze všeho předcházejícího vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut, a v souvislosti s tím musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu, aniž by bylo nezbytné vyjadřovat se k přípustnosti návrhových žádání v žalobě směřujících ke zrušení rozhodnutí námitkového oddělení.

K nákladům řízení

83 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

84 Vzhledem k tomu, že OHIM požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Ifemy's Holding GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.

Forwood Schwarcz Popescu

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. března 2011.

Podpisy.